

ikke muligt længere at drage denne Grændse ved at sætte et bestemt Tal, saa bliver det nødvendigt, at man der maa henvise til et friere Skøn. At det skulde være en upraktisk Tanke, at det ikke skulde hjælpe Noget eller Sligt, tror jeg ikke. Man maa vel erindre, at der have vi to store Landes Exempler i den Henseende, nemlig Tyskland og Østerrig, som begge have Love, der omtrent lyde som denne eller hvile paa den samme Grundtanke, og jeg skal bemærke, at hvorvel disse Lande begge kjende Nævninger, faae jo Nævningerne ikke Noget at bestille med Sager af denne Art; de høre til den Slags forholdsvis mindre Sager, som ikke komme for Nævningerne. Jeg kan derfor ikke tro Andet, end at Domstolene her maa være i Stand til at drage dette Skøn paa fornustig Maade. For Resten indrømmer jeg nok, at det kan gaa saaledes, at Strømninger, der gjøre sig gjældende i den offentlige Mening, ogsaa paavirke Domstolene, saa at der kan være Perioder, hvor man kan være mere tilbøielig til Strengheid paa visse Omraader end paa andre; men det er ikke altid saa, at det er nogen Skade til hvad det Exempel angaar, som saaledes blev anført af den ærede sidste Taler, at en Tid lang vilde man mene, at Volds handlinger toge Overhaand, og at dette foranledigede Domstolene til at være strenge i Fastsættelse af Straf for personlige Volds handlinger, kan man ikke sige, at der er sket Skade derved; tværtimod, det kan være ret hensigtsmæssigt og rigtigt, men jeg tror, og det er virkelig min Mening, at Domstolene efter alle de nebarvede Forestillinger hos os vilde være meget varsome dermed og meget utilbøielige til at anse den tagne Fordel for strafbar, naar det ikke er meget aabenbart, at den overskrider alle rimelige Grændser. Der er ikke den Uoverensstemmelse, som den første ærede Taler vilde fremhæve i den Henseende mellem § 1 og Motiverne; thi Motiverne gaa kun ud paa at sige dette, at om man end ikke kan sige altid, at Domstolene vilde ramme med Straf en Fordel, som er i sig usforholdsmæssig, kan man dog vel nok stole paa, at de vilde slaa ned i de Tilfælde, som spotte al Rimelighed. Det er sagt i Motiverne, og det kan meget godt forenes med det, der er sagt i selve Lovens Text. Forøvrigt skal jeg, især da Tiden er saa langt fremrykket, ikke dvæle ved de mange Spørgsmaal, der kunde stilles op om Redaktionen af de enkelte Paragrafer; thi det er et Punkt, som man vistnok under forsat Forhandling let vil kunne komme ud over. Jeg skal indskrænke mig til disse Bemærkninger for Diebliffet.

Sorup: Jeg skal kun gjøre nogle faa Bemærkninger, saa meget mere som jeg ikke kan knytte nogen videre Interesse til selve det foreliggende Lovforslag. Jeg tror ikke, det vil gjøre nogen Gavn, jeg tror ikke, der vil komme noget Godt ud af det, hvis det bliver til Lov; jeg tror tværtimod, som jeg sagde før, at det vil være til Skade. Det er sikkert nok, at der ikke i den Henseende vil kunne naas Noget ved en forsat Redaktion; thi Feilen ligger ikke i de enkelte Udtryk — det er ikke det, det kommer an paa — men Feilen er den, at der slet ikke kan antydes eller udtrykkes en Definition af, hvad det er for en Forbrydelse, der her skal begaas. Forholdet er et saadant, at naar man først har gjort Forsøg paa at definere Forbrydelsen i § 1, erkjender man bagefter i Motiverne, at Domstolene aldrig vilde falde paa at straffe Alt, hvad der falder ind under denne, men man forudsætter, at Domstolene vilde nøies med at straffe enkelte yderliggaaende Tilfælde, som indbefattes under Redaktionen af § 1. Jeg tror ikke, det lader sig gjøre, og jeg tror, at Grunden er den, at det Forhold, der omhandles, ikke er nogen Forbrydelse, det egner sig ikke til strafferetlig Behandling. Jeg finder mig ogsaa bestyrket derved, at hvis man skulde straffe den, der ved Vengeforstrætninger tager saadan ublu Fordel, ser jeg i Virkeligheden ikke, hvorfor ikke ogsaa alle Menneker, der tage ublu Fordelse, skulde straffes; der er virkelig ingen kriminalistisk Grund til at straffe den mere, der ved Vaan tager ublu Fordel, end den, som gjør det paa de tusinde andre Maader, hvorpaa det kan gjøres. Jeg skal ikke opholde mig videre derved, jeg skal kun sige det ærede Medlem, der sidder bagved (C. F. Larsen), at det, at Domstolene paa mange Maader maa udøve Skøn, er en Ting, vi alle ere bekjendte med, men et saadant Skøn, hvor det i Virkeligheden vil være den vedkommende Dommers Taft og Smag og Sands, der kommer til at afgjøre, om der foreligger en Forbrydelse eller ikke, have vi ikke noget Tilsvarende til. Det, der gjælder om Bedragerier, er noget helt Andet. Bedrageri har en fast Mening i Folks Bevidsthed ved langvarig Praxis paa det Punkt, og dels er det ogsaa behandlet paa en ganske anden Maade i Straffeloven end det, som her foreligger, idet der der er nævnt en hel Række af Exempler, man kan analogisere fra; men her indrømmer man i Motiverne, at end ikke veiledende Exempler er det muligt at formulere paa dette Punkt. Og hvad Injurier angaar, er det sikkert, at Domstolene der udøve et behøieligt Skøn, men er der Noget, der skulde afstrække fra at komme